

Mai cred...

Ștefan Doroftei Doimneanu

Mă străduiesc să curg prin anotimpuri
Să-ți fiu părtaș la visuri și speranțe
Mă forfotesc mereu în fel și chipuri
Cum să-ți ofer în fapt exuberanțe.

Mă plimb pe stada-nchisă-a disperării
Nu pot coti spre ample bulevarde,
Nu mai găsesc o poartă a iertării
Și simt cum disperarea rău mă arde.

Nu mai primesc nici un semnal pe unde
Surâsul tău e-ncarcerat în teamă,
Ți l-aș fura și-n suflet l-aș ascunde
Căci dorul tău spre mine te îndeamnă.

Dar tu nu vrei să răscolim trecutul
Să replantăm o primăvară-n toamnă,
Ce mult aș vrea să modelăm iar lutul
Iubirii, ce la jale mă condamnă.

Eu totuși cred că nopțile-ți stinghere
Te vor porni pe calea remușcării,
Vei renunța la unghiuri din echere
Și-am să te văd zâmbind în capul scării...

Iar visul meu lipsit de limpezime
Te va primi cu flori de bucurie,
Ne vom urca în fericiri spre culme
Legându-ne pe veci în armonie.